ANTIFA COMMUNITY

έκδοση δρόμου
τεύχος 19 | μάρτης 2015

και με πιο καθαρά γράμματα (*για περιπτώσεις -πολιτικής- μυωπίας*): ΚΑΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ.

>>> από στόμα-με-στόμα διαδήλωση της εργατικής αντιφασιστικής δράσης

ΣΥΡΙΖΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΕΝΝΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ.

Στις 26 Ιανουαρίου, μια νέα μέρα ξημέρωσε για τη χώρα. Ο σύριζα κέρδισε τις εκλογές, τα βρήκε -ήσυχα και γρήγορα- με το πατριδόπληκτο κόμμα των αν.ελ και έτσι σχηματίστηκε η «για πρώτη φορά αριστερά» -με ολίγη ακροδεξιά και πολύ παλιό πασοκ- κυβέρνηση. Οι προεκλογικές υποσχέσεις έδωσαν τη θέση τους σε μετεκλογικές -χωρίς κόστος- εξαγγελίες, πουλώντας τσάμπα ελπίδα και σκορπώντας ένα «κύμα αισιοδοξίας» και ένα «χαμόγελο στα χείλη» του μέσου έλληνα ψηφοφόρου.

Μεταξύ όμως μύθου και πραγματικότητας, υπήρχε ένα μικρό εμπόδιο· η νέα κυβέρνηση έπρεπε, άμεσα, να διαπραγματευτεί με την τρόικα (ή τους...θεσμούς) για το μέλλον της ελληνικής οικονομίας. Και κάπου εκεί, ξεκίνησε ένα μηντιακό πανηγύρι, που είχε λίγο απ' όλα. Από «ατρόμητους» και «λεβέντες» υπουργούς, μέχρι κασκόλ, γραβάτες και επιφωνήματα, κι από οικονομικές αναλύσεις και τεχνικούς όρους, μέχρι «καυτά» ρεπορτάζ για την προσωπική ζωή των νέων υπουργών. Και κάπου μέσα σ' αυτές τις εικόνες, η ελληνική κοινωνία βρήκε τους νέους της ήρωες. Οι νέοι της αντιπρόσωποι φαίνονταν πρόθυμοι και ικανοί να μην υποκύψουν στις πιέσεις των «κακών γερμανών» και να ορθώσουν το υπερήφανο, ελληνικό ανάστημά τους απέναντι στους δανειστές. Κι έτσι, γρήγορα, η ελληνική κοινωνία ταυτίστηκε με τη νέα της κυβέρνηση, που δεν ήταν τίποτα άλλο από την επίσημη έκφραση της αφήγησης περί χρέους, κρίσης και εθνικής ομοψυχίας των πάλαι ποτέ «αγανακτισμένων».

Οι συγκεντρώσεις στο σύνταγμα ξανάρχισαν, για να στηρίξουν την ελληνική κυβέρνηση κατά τη διάρκεια των «σκληρών διαπραγματεύσεων». Όσοι και όσες ένοιωσαν κομμάτι αυτής της εθνικής προσπάθειας, βρέθηκαν ξανά έξω απ' τη βουλή. Χωρίς μούντζες αυτήν τη φορά, αλλά με την ίδια διαταξική και απολίτικη σύνθεση, και με τα γνωστά αιτήματα περί διαγραφής του χρέους, κατάργησης των μνημονίων και εθνικής αξιοπρέπειας. Με έναν λόγο δηλαδή, που δεν έχει καμία σχέση με τα πραγματικά αίτια

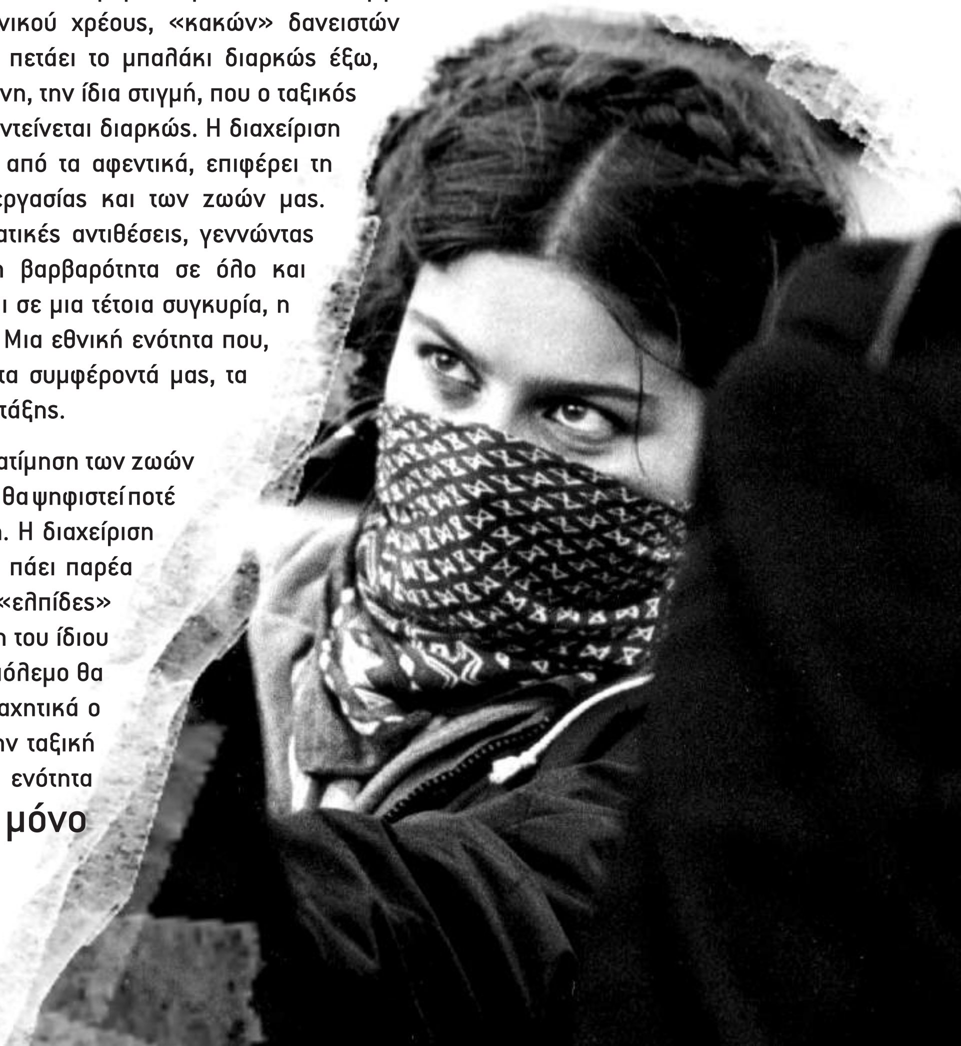

> Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediaκό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. Για έντυπα, αυτοκόλλητα, επικοινωνία: antifacommunity@yahoo.gr | antifascist action: antifascistaction.west@yahoo.gr | antifa LAB: antifalab@yahoo.gr >>> www.antifalive.gr >>>www.antifascistaction-west.gr >>> www.autonomia.gr

της υποτίμησης των ζωών μας. Με έναν λόγο που, εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης, δε θίγει στο ελάχιστο τα συμφέροντα των αφεντικών.

Αν και τελικά, οι όποιες ελπίδες έσβησαν νωρίς, αυτός ο συρφετός που βρέθηκε ή στήριξε αυτές τις φιλοκυβερνητικές συγκεντρώσεις, ήταν μια εικονική αποτύπωση του νεοσύστατου εθνικού κορμού. Μιας νέας εθνικής ενότητας, που στήνεται πάνω στη ρητορική των αφεντικών για την κρίση, έχοντας για πυξίδα της τη σύγχυση και σημαία της την εθνική συστράτευση απέναντι στους πάντα ξένους εχθρούς της. Μια εθνική ενότητα που αναγάγει τη φτώχεια, την ανεργία, τις μειώσεις μισθών, σε ζητήματα εθνικού χρέους, «κακών» δανειστών και «υπόδουλων» κυβερνήσεων. Που πετάει το μπαλάκι διαρκώς έξω, προτείνοντας διαταξική ενότητα και ειρήνη, την ίδια στιγμή, που ο ταξικός πόλεμος απ' την μεριά των αφεντικών εντείνεται διαρκώς. Η διαχείριση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης από τα αφεντικά, επιφέρει τη διαρκώς εντεινόμενη υποτίμηση της εργασίας και των ζωών μας. Παράλληλα, οξύνει διαρκώς τις διακρατικές αντιθέσεις, γεννώντας εμπόλεμες ζώνες και απλώνοντας τη βαρβαρότητα σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη. Και σε μια τέτοια συγκυρία, η εθνική ενότητα είναι χρήσιμη όσο ποτέ. Μια εθνική ενότητα που, όπως πάντα, στοχεύει και υπονομεύει τα συμφέροντά μας, τα συμφέροντα της πολυεθνικής εργατικής τάξης.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η συνολική ανατίμηση των ζωών μας δε θα έρθει με κανένα νομοσχέδιο, δε θα ψηφιστεί ποτέ από καμιά αριστερή ή δεξιά κυβέρνηση. Η διαχείριση της κρίσης απ' τη μεριά των αφεντικών πάει παρέα με τις όποιες υποσχέσεις και τις όποιες «ελπίδες» έρχονται και παρέρχονται, και είναι μέρη του ίδιου πολέμου, του ταξικού. Και σ' αυτόν τον πόλεμο θα πρέπει σταθούμε στα δικά μας πόδια, μαχητικά ο ένας δίπλα στην άλλη, προτάσσοντας την ταξική μας συνείδηση κόντρα σε όποια εθνική ενότητα μας επιβάλλουν· **αυτό είναι το μόνο χρέος που έχουμε.**

Για την Φzgecan, τη Γιότι Σίνγκχ, τη Ζωή.......

πρέπει πρώτα να ξεμπερδέψουμε με τα γουρούνια.

Στις 11/02/15 μια τουρκάλα φοιτήτρια,η Φzgecan Aslan, βιάστηκε και στη συνέχεια δολοφονήθηκε στη πόλη Μερσίνη της νότιας Τουρκίας. Ο δολοφόνος της, προκειμένου να σβήσει τα ίχνη του, αποπειράθηκε να κάψει το πτώμα της..

Ο βιασμός και η δολοφονία της δεν έμειναν χωρίς απαντήσεις.. Χιλιάδες γυναίκες, χιλιάδες μουσουλμάνες, κατέβηκαν στους δρόμους δηλώνοντας πως για τις δικές τους νεκρές, μόνο εκείνες μπορούν να πενθήσουν. Οι ίδιες κουβάλησαν το φέρετρο της. Γιατί μόνο αυτές που κρατάνε τα κλειδιά στο χέρι μόλις νυχτώνει, μόνο αυτές που βιώνουν χιλιάδες μικρούς βιασμούς στην δουλειά, στο σχολείο, στην οικογένεια, στην παρέα, μπορούν να βγάλουν το μίσος τους στο δρόμο.

Για όλες αυτές που κατέβηκαν στο δρόμο ο βιασμός και η δολοφονία της Φzgecan ήταν μόνο η αφορμή. Μια αφορμή όμως που συμπυκνώνει με τον πιο βάρβαρο τρόπο μια καθημερινότητα γεμάτη από ψυχολογική, σωματική, λεκτική βία. Βία αόρατη, βία σε φιλικά χάδια ή υποτιμητικές χειρονομίες, βία σχεδόν φυσική, βία σε παρακλήσεις ή εντολές, βία που κάποιες φορές συσσωρεύεται σε «κακές αναμνήσεις» και άλλες σε βίαια ξεσπάσματα.. Για την Φzgecan.

Είναι σίγουρο όμως, πως δε θα μπορούσε κάποια να εξοικειωθεί με μία καθημερινότητα, που σε υποτιμά λόγω φύλου.

Γιατί δε γίνεται να εξοικειωθείς με τις επικρίσεις και τα σχόλια για τα «θηλυκά (ή μη) προσόντα σου» από το κάθε αρρενωπό αρσενικό.

Γιατί δε θα μπορούσε να θεωρείται δεδομένο το να μην μπορείς να κυκλοφορείς μόνη τη νύχτα ή τη μέρα. Μόνη χωρίς κάποιον «δυνατό» να σε προσέχει, μόνη χωρίς κάποιον φόβο.

Γιατί δε γίνεται να σε χτυπούν τόσες παραινέσεις: «να γεννάς παιδιά για το καλό της πατρίδας», να ανέχεσαι την «ευσέβεια» μιας καλής οικογενειακής ζωής.

Κι όταν όλα τα παραπάνω πλημμυρίζουν τις κοινωνικές σχέσεις μπορεί να πνίγουν τις αρνήσεις και να επιβάλλουν την κανονικότητα των φύλων. Όμως ταυτόχρονα θρέφουν χίλιους λόγους για να βγεις στους δρόμους. Θρέφουν χίλιους λόγους να θεωρήσεις την Φzgecan δικό σου κομμάτι που δολοφονείται.

Πριν όμως κάποιος βιαστεί να καταδικάσει τον δολοφόνο ως προϊόν μια περασμένης κουλτούρας, πριν κάποιος ισχυριστεί ότι οι τούρκοι είναι οπισθοδρομικοί και άρα είναι αυτονόητο να βρίζουν, να χτυπούν, να βιάζουν τις γυναίκες τους, ας κοιτάξει γύρω του.

Ας κοιτάξει γύρω του.. Έχουν περάσει λιγότερο από τρία χρόνια από τότε που γράφαν οι εφημερίδες για τον έλληνα μανάβη που βίασε και προσπάθησε να κάψει γειτόνισσά του στη Ξάνθη... Ένα πολύ βάρβαρο γεγονός που όμως προστίθεται σε πολλά άλλα.. Σύμφωνα με επίσημες έρευνες ανά δύο μέρες μία γυναίκα πέφτει θύμα βιασμού... Συμφώνα με επίσημες

έρευνες.. Σύμφωνα με έρευνες που δε φτάνουν ως τα υπόγεια διαμερίσματα, ως τις κλειστές πόρτες του κέντρου της μητρόπολης, ως τα κωλόμπαρα της επαρχίας, ως τις βιομηχανίες του βιασμού και τους τζίρους του τράφικινγκ.

Για την Φzgecan.

Για όλες εκείνες που γεμίζουν τους δρόμους της Τουρκίας, για όλες αυτές που γεμίζουν με τους χρόνους τους με μίσος και υπόσχονται πως καμία δεν θα είναι πια μόνη της, πως καμία δε θα «το βουλώσει» μπροστά στον πατέρα, στον άντρα, στον γκόμενο. Δεν είναι λίγες, στην Ισταμπούλ και στην Πατησίων, και μπορούν να στείλουν κάθε machoμαλάκα, κάθε φασίστα, κάθε βιαστή πίσω στην τρύπα του.

Ξανά.

Για την Φzgecan.

Στις 10 Φεβρουαρίου του '15 ο 23χρονος Sayed Mahdi Akbare, πρόσφυγας απ' το Αφγανιστάν, άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο Σωτηρία. Ο Sayed, φορέας της υπατίτιδας C, ήταν αιχμάλωτος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της αμυγδαλέζας όπου η παντελής έλλειψη πραγματικής ιατρικής περίθαλψης τον δολοφόνησε, όπως άλλους πριν απ' αυτόν.

Στα τέλη του ίδιου μήνα, **ο 21χρονος Μοχάμεντ Καμαρά**, πρόσφυγας από την Γουινέα, άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο Αμαλία Φλέμινγκ. Ο Μοχάμεντ, διαβητικός, ήταν αιχμάλωτος στο αστυνομικό τμήμα της Κηφισιάς. Παρά τα διαρκή του παράπονα, η παντελής έλλειψη παροχής ινσουλίνης τον οδήγησε σε διαβητικό κώμα και στον θάνατο, κατά την δολοφονικά καθυστερημένη εισαγωγή του στο νοσοκομείο. Νωρίτερα είχε διατελέσει για 8 μήνες έγκλειστος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Κορίνθου, με την έξοδο απ' το όποιο έκανε αίτηση για άσυλο, που απορρίφθηκε τον Γενάρη του '15.

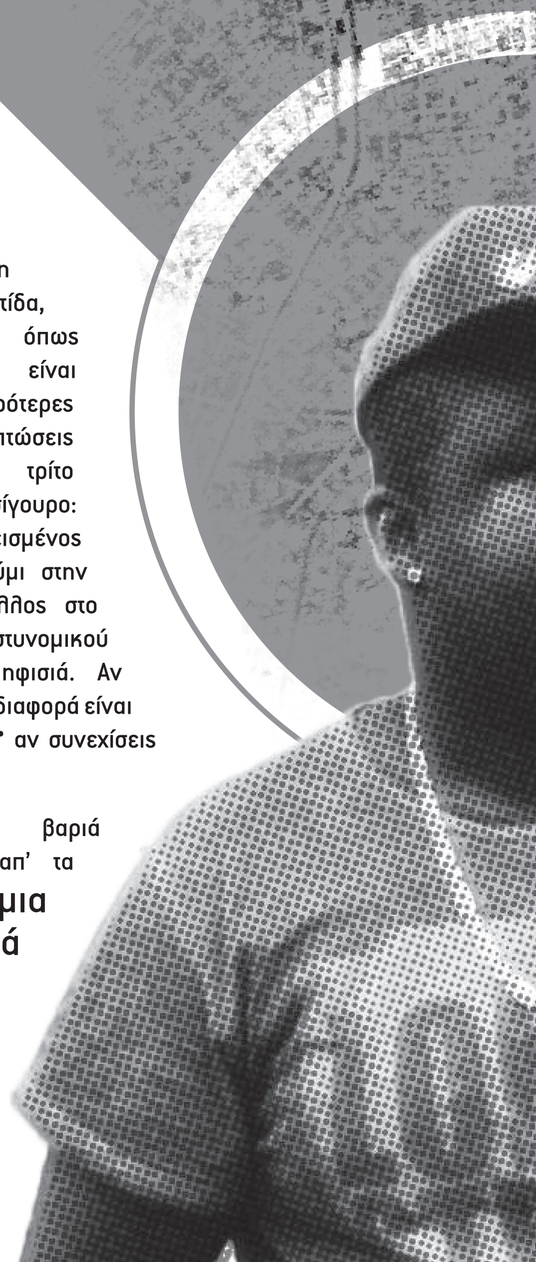
Υπάρχει ένα κόλπο, λένε: Αν διαβάζεις ξανά και ξανά μια πρόταση οι λέξεις σταματάνε να έχουν νόημα, ξεφτίζουν, γίνονται άπλα ήχοι, ακολουθίες φθόγγων. Και δεν πονάνε, δεν επηρεάζουν. Πόσες φορές χρειάστηκε να ακουστούν αυτές οι λέξεις, οι περιγραφές των θανάτων μεταναστών από «αμέλεια» ή ό,τι άλλο, για να νεκρωθούν τα αυτιά απέναντι;

(Μη δώσουμε εύκολες απαντήσεις, ας περιμένουμε).

Υπάρχει ένα άλλο κόλπο, επίσης: Όταν ακούς δυο κουβέντες, να μπαίνεις στην διαδικασία να τις εξετάζεις, αστυνομικά, σαν σύνολο από καταθέσεις που περιμένεις να δεις αντιφάσεις ή διαφορές. Όσο φορτισμένες και να' ναι.

Ας δοκιμάσουμε λοιπόν το δεύτερο, ας το πιάσουμε σαν κουίζ διαφορών. Δε μοιάζει δύσκολο. Κι οι δύο, πρόσφυγες από χώρες χτυπημένες απ' τον πόλεμο, «τυπικό» ή (και) οικονομικό. Ο ένας Αφρική, ο άλλος Ασία, βρήκαμε ένα. Ο ένας είχε διαβήτη, ο άλλος υπατίτιδα C, αυτό μοιάζει εύκολο -η αλήθεια είναι όμως πως στην περίπτωση που υπάρχει μηδενική πρόληψη και ιατρική φροντίδα, τα αποτελέσματα όπως αποδείχθηκε είναι κοινά: είναι αμφότερες απλά περιπτώσεις δολοφονίας. Το τρίτο πάντως μοιάζει σίγουρο: ο ένας ήταν κλεισμένος σε ένα μπουντρούμι στην αμυγδαλέζα, ο άλλος στο κρατητήριο ένος αστυνομικού τμήματος στην Κηφισιά. Αν σταματήσεις εκεί η διαφορά είναι σαφής και όλα ΟΚ• αν συνεχίσεις μπλέκεις.

Υπάρχει μια βαριά ομοιότητα πίσω απ' τα δυο περιστατικά, **μια πολύ βαριά γαμημένη ομοιότητα:** Η απόφαση που έχει ληφθεί για τις ζωές

AL tiK:

αυτών των ανθρώπων. Για τις ζωές των μεταναστών προλετάριων χωρίς χαρτιά που στοιβάζονται με διάφορους τρόπους σ' όλη την έκταση του ελληνικού κράτους. Κι αυτή η απόφαση είναι απλή και κυνική και ειπωμένη όσο πιο σαφώς γίνεται απ' τα κέντρα κράτησης -που «κλείνουν»- μέχρι τον έβρο, και απ' τα μπάτσικα τμήματα μέχρι τις αναποδογυρισμένες βάρκες στο αιγαίο: Όλοι αυτοί περισσεύουν. Η αναπαραγωγή της εργατικής τους δύναμης κοστίζει – και είναι αυτή την στιγμή άχρηστη στο ελληνικό κεφάλαιο. Νεκροί είναι ίσως χρησιμότεροι.

Αυτό λένε τα αφεντικά και το κράτος τους. Δεξιό ή αριστερό, πραγματική σημασία δεν έχει.

Κι έχει βάρος αυτό που λένε, γιατί απέναντι τους δεν έχουν συγκροτημένο αντίπαλο. Γιατί απέναντι στην κρατική καφρίλα, ο κυρίαρχος λόγος κυμαίνεται απ' τις ρατσιστικές μαλακίες μέχρι το «στ' αρχίδια μου, εγώ να την βγάλω καθαρή», μέχρι το «να γίνουνε μωρέ τα πράγματα λίγο πιο πολιτισμένα». Οπότε αυτοί που μένουν να φιλοσοφούν στο δημόσιο λόγο για το ζήτημα είναι οι «αρμόδιοι»: αριστερούλιδες υπουργοί που διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους στο στυλ «μωρέ κάτι θα γίνει, αλλά που να με βλέπατε αν μ' αφήνανε εμένα...», και οι ακόλουθοί τους. Και αυτοί που τους χειροκροτάνε, υποστηρίζοντας πως αυτό είναι "real politik". Ρεαλιστική πολιτική με υλικά αποτελέσματα, λένε.

Εμείς, απ' την άλλη, λέμε ότι όλα τα παραπάνω είναι σκουπίδια. **Ξετσίπωτα φασιστικά σκουπίδια**. Και λέμε πως η μόνη ρεαλιστική πολιτική είναι το να μιλάς, να οργανώνεσαι και να διεκδικείς μαχητικά, κόντρα στην ξεφτίλα, τα συμφέροντα της τάξης σου. Όχι να αερολογείς για το τι θα 'κανες εσύ αν ήσουν κράτος –γιατί, απλούστατα, δεν είσαι. Είσαι κομμάτι της πολυεθνικής εργατικής τάξης, ανήκεις σ' αυτούς των οποίων την υποτίμηση της ίδιας της ζωής οργανώνει το κράτος. Με τρόπους,που μέσα στην κρίση, γίνονται όλο και πιο εμφανείς.

Κομμάτι αυτής της τάξης είμαστε, και είμαστε θυμωμένοι. Και ο Sayed και ο Muhammad ήταν δικοί μας νεκροί. Και την ανατίμησή μας, απ' το «χαρτιά σε όλους» μέχρι τον σχηματισμό ενός μαχητικού οδοφράγματος κόντρα στο παρόν και το μέλλον που σχεδιάζουν για μας, είμαστε οι μόνοι που έχουμε λόγο να τη διεκδικήσουμε. **Μόνο έτσι έχει γίνει ποτέ και μόνο έτσι γίνεται.** Συλλογικά, ρεαλιστικά, υλικά. Με όλη την δυνάμη που έχουμε και φτιάχνουμε.

Και σίγουρα δεν γίνεται εύκολα, και σίγουρα δεν γίνεται με "ευαίσθητες άκρες" εκεί "ψηλά" –*κομμένες οι μαλακίες.*

Το χρωστάμε σ' αυτούς και το χρωστάμε σ' όλους μας.

Έχει περάσει πλέον κάποιος καιρός από τις 11 Ιανουαρίου, όταν οι «μάζες» στη γαλλική πρωτεύουσα διαδήλωσαν μαζί με τους ηγέτες των ευρωπαϊκών (τους) κρατών κάτω από το σαχλό και διαφημιστικό σλόγκαν JE SUIS CHARLIE. Από τότε και μέχρι σήμερα πυροδοτήθηκε η σταδιακή αναδόμηση των νέων ρατσιστικών επιχειρημάτων πάνω σε ακόμα ένα γεγονός «τρομοκρατίας», το οποίο και κουκούλωσε ακόμη μια φορά επιτυχώς τα χιλιάδες θύματα του πολέμου των δυτικών κρατών στη Μέση Ανατολή, την Αφρική και την Ασία.

Εδώ και καιρό όταν καλεί η επαναστατική μόδα, οι ευαίσθητοι πρωτοκοσμικοί επιλέγουν τις πιο εύκολες ταυτίσεις, τις πιο ανέξοδες στην καθημερινότητά τους, τις πιο θεαματικές. Κανείς δεν θα πει JE SUIS MOHAMMED για τους χιλιάδες Μοχάμεντ που βρήκαν το θάνατο εντός και εκτός των συνόρων τους, γιατί κανείς δε θέλει να σηκώσει το κόστος αυτής της ταύτισης.

Κατά τον ίδιο τρόπο επιλέγει και το ποιον εσωτερικό εχθρό θα αναγνωρίσει. Επιλέγει τον πιο εύκολο φόβο, αυτόν που δείχνουν τα δάχτυλα των από πάνω.

Και κατ΄ αυτόν τον τρόπο, οι ευρωπαίοι, **οι ενωμένοι κάτω από την ευρωπαϊκή εθνική ταυτότητα**

JE SUIS M

πολίτες που διαδήλωσαν στις 11 Ιανουαρίου, κατάπιαν αμάσητη τη νεοφασιστική ιδεολογία περί «μη αφομοιώσιμων» μουσουλμανικών πληθυσμών και δεν έτρεξε κάστανο. Αναπαρήγαγαν δηλαδή αυτό ακριβώς που ήθελαν οι αφέντες τους. Πως οι μουσουλμάνοι μετανάστες είναι φανατισμένοι θρησκόληπτοι, που δε μπορούν να αποδεχτούν τις ευρωπαϊκές αξίες του Διαφωτισμού. Στην περίπτωση του Charlie Hebdo, την τόσο πολύτιμη ελευθερία της έκφρασης.

Κανείς δηλαδή δε σταμάτησε να αναρωτηθεί:

Μήπως παίζουμε το ρόλο της δολοφονικής συναίνεσης στη μη καταγεγραμμένη ιστορία ενός όλο και πιο αναβαθμισμένου και όλο και πιο παγκόσμιου πολέμου; Μήπως η στάση των ηγετών που διεξάγουν αυτούς ακριβώς τους πολέμους πλάι πλάι σε μορφή αλυσίδας, είναι μια εικόνα των δολοφόνων, ανακηρυγμένων νικητών της ιστορίας των πολέμων του μέλλοντος, αυτών που θα μοιράσουν για μια ακόμη φορά τον κόσμο;

UHAMMAD

Η αλήθεια είναι πως τα αφεντικά έχουν μάθει από τα λάθη τους και κηρύττουν πως το ίδιο έχουν κάνει και οι υπήκοοί τους. Και ενώ οι μεν αλλάζουν τις λέξεις και το νόημά τους, ενώ αλλάζουν τον ρατσισμό και ενώ φαινομενικά εξανθρωπίζουν τον πόλεμο, οι δε έχουν βυθιστεί στη λήθη και την απάθεια, μα περισσότερο απ' όλα στην βλακεία.

Τα κράτη και τα αφεντικά εμμένουν ωστόσο στην αναπαραγωγή των ίδιων μοτίβων και τακτικών, αυτών της διατήρησης της εσωτερικής τάξης και της ασφάλειας. Όπως το να τιγκάρουν μπάτσους και στρατό τις μητροπόλεις με αφορμή το φόβο τρομοκρατικών χτυπημάτων, να ενισχύουν τις κραυγές των από κάτω για περισσότερη ασφάλεια και να φτιάχνουν σιγά σιγά ξανά στην ιστορία έναν πλαστό εσωτερικό εχθρό που θα αποπροσανατολίσει από τον πραγματικό εχθρό, και θα επιτρέψει στους από πάνω να γίνουν πιο δολοφονικοί και κανιβαλικοί από ποτέ.

Κι αν στο αίτημα για ελευθερία της έκφρασης απαντάει ο στρατός και η αστυνομία, ποια αντίφαση θα είναι άραγε επαρκής για να καταδείξει πως για ακόμη μια φορά, το μόνο που θέλουν είναι να φαγωθούμε μεταξύ μας;

Γράφανε πριν χρόνια κάποιοι σύντροφοι:

"*Πόσα Σαράγεβο, πόσες Βαγδάτες, πόσα Σάο Πάολο πρέπει να μας πλακώσουν για να ξαναφτιάξουμε απελευθερωμένες πόλεις, για να γιορτάσουμε στους δρόμους τους;*
Πόσες εξηγήσεις είμαστε διατεθειμένοι να βρούμε και να δώσουμε στο όνομα των ανατροπών, των ελευθεριών ως την άκρη του κόσμου;
Πόσες εξτρέμ γραφικότητες και πόσες κουτοπόνηρες ιδεολογίες πρέπει να φτύσουμε για να μας αξίζει με ακρίβεια η λέξη απειλή;"

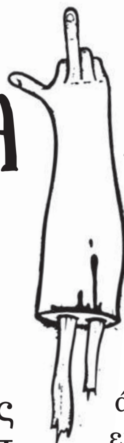
Απέναντι σε κάθε φασιστική δικαιολογία και σε κάθε στυλιζαρισμένο σύμβολο του ολοκληρωτικού πολέμου που ετοιμάζουν, τη στιγμή που το μολύβι του JE SUIS CHARLIE σηκώνεται στον αέρα, εμείς χτίζουμε χωρίς καμμία αυταπάτη και δισταγμό τους ταξικούς πληθυντικούς που μας αξίζουν, τις δικές μας θέσεις μάχης.

ΨΕΚΑΣΜΕΝΟΙ, ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ...

ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΣΤΑ ΜΠΛΕΝΤΕΡ

Στις αρχές Φλεβάρη, ο νέος υπουργός εθνικής άμυνας Π. Καμμένος πραγματοποίησε διήμερο ταξίδι στην Κύπρο, όπου μετά τις καταθέσεις στεφάνων και τις χαιρετούρες, επισκέφθηκε το στρατόπεδο της ΕΛ.ΔΥ.Κ. (μόνιμη στρατιωτική δύναμη Κύπρου). Στις εκεί δηλώσεις του, αρχικά διεμήνυσε πως είναι προκλητική η παρουσία του ερευνητικού πλοίου Barbaros στην (κατά φαντασίαν) ελληνοκυπριακή Α.Ο.Ζ., ενώ στη συνέχεια χαρακτήρισε τους καραβανάδες της ΕΛΔΥΚ "μονάδα επίθεσης" και δήλωσε ότι αυτοί "*θα σηκώσουν τη σημαία της λευτεριάς στα κατεχόμενα εδάφη, όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου*"!

Η παραπάνω πολεμική ιαχή δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν. Λίγες μέρες νωρίτερα άλλωστε, οι πατριωτικές κορώνες του ίδιου είχαν κλέψει την παράσταση και στην επίσκεψή του στα Ίμια, επ' αφορμής της ετήσιας επετείου.

Παρόλο όμως που ο Καμμένος ξανάρθε τώρα στο προσκήνιο με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – δεξιάς, τέτοια φασιστικά παραληρήματα δεν είναι δική του πρωτοτυπία. Αντίθετα είναι γνώριμα εδώ και δεκαετίες και είναι ενδεικτικά της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Μιας πολιτικής που (ανεξαρτήτως κυβέρνησης) έχει συνέχεια στο χρόνο και φυσικά παραμένει ίδια και με το ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί καμία αριστερή κυβέρνηση δε θέλει ο ελληνικός εθνικισμός να σταματήσει να δείχνει τα δόντια του.

Κι αν στην Κύπρο ο Καμμένος σκούζει για τους ευσεβείς πόθους του ελληνικού εθνικισμού, στο Σύνταγμα αναστενάζει

επίσης ο ελληνικός πατριωτισμός. Με άλλους όρους αυτή τη φορά. Οι πρόσφατες συγκεντρώσεις προς υποστήριξη της κυβερνητικής πολιτικής και “ενάντια στους εκβιασμούς των Ευρωπαίων” είναι η άλλη όψη της εθνικής ενότητας και συσπείρωσης που ακμάζει τις τελευταίες εβδομάδες. Γιατί είναι η αντίληψη της κρίσης ως εκβιασμού της Ελλάδας που σιγοντάρει το νέο ολοκληρωτισμό. Η αντίληψη που θέλει αιτία της ελληνικής κρίσης τους κακούς ξένους, αντί του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, είναι που δημιουργεί αυταπάτες για την προέλευση της κρίσης• που δεν αντανακλά αυτό που πραγματικά είναι: ακραία υποτίμηση της εργασίας μας. Και περισσότερο απ’ όλα είναι αυτή η αντίληψη των κομματόσκυλων και των χρήσιμων ηλίθιων (του συντάγματος) που θάβει τα εργατικά συμφέροντα ακόμα πιο βαθιά.

Όσο όμως το αντιμνημονιακό πλυντήριο ξεπλένει κάθε λογής πατριώτη υπάρχουν κι αυτοί που δεν τρέφουν αυταπάτες. Αυτοί και αυτές που ξέρουν ότι η θέση τους δεν είναι στο σύνταγμα, μέσα στη μεγάλη αγκαλιά του γαλανόλευκου κωλόπανου που χωράει αριστερούς και δεξιούς, εργάτες και αφεντικά. Γνωρίζουν ότι η θέση τους είναι δίπλα στην τάξη τους. Με τα συμφέροντα αυτής παντού και πάντα πρώτα. Και δε πρόκειται να παραιτηθούν από τη μάχη ενάντια σε κάθε μορφή του νέου ολοκληρωτισμού και κάθε φιέστα εθνικής ενότητας... είτε γίνεται στην Κύπρο, είτε στο σύνταγμα.

PLEASE MIND YOUR PERSONAL DIGNITY

Η συνθήκη της μητρόπολης είναι μια διαρκής πολεμική συνθήκη ενάντια στους προλετάριους, ντόπιους και ξένους, που ζουν σε αυτή... Ο πόλεμος εναντίον μας, διεξάγεται με πολλά μέσα, φανερά και αφανή, και με άπειρους σκοπούς και προεκτάσεις. Ένα μέτωπο του πολέμου βρίσκεται στις «δημόσιες» συγκοινωνίες. Όχι όμως, μόνο στα προφανή, για τα εισιτήρια, τους σύγχρονους κεφαλοκυνηγούς ελεγκτές, τις κάμερες και τους σεκιουριτάδες.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός είναι πόλεμος και στα μυαλά. Μία μικρή πτυχή αυτού του πολέμου αποτελούν και τα διαρκώς επαναλαμβανόμενα μηνύματα προς τους επιβάτες να προσέχουν τα προσωπικά τους αντικείμενα στους συρμούς και τις αποβάθρες του μετρό.

Η διαρκής επίκληση για προσοχή απέναντι σε έναν ασύμμετρο εχθρό, συμβάλλει στην δημιουργία φοβικών αντανακλαστικών και αναπαραγωγής του τρόμου σε κάθε πτυχή της ζωής. **Ο φόβος πρέπει να μπολιαστεί καλά στα μυαλά των υπηκόων.** Είναι και αυτός ένας τρόπος για να κοιμούνται ήσυχες οι εξουσίες κάθε είδους και διαμετρήματος. Δημιουργείται μια παράλληλη πραγματικότητα, στην οποία βασιλεύει ο εσωτερικευμένος φόβος και η ανασφάλεια.

Τα μεγάφωνα στο μετρό κραυγάζουν πως πουθενά και ποτέ δεν μπορείς να είσαι ασφαλής, , πάντα υπάρχει ένας κίνδυνος που καιροφυλακτεί για να βλάψει εσένα και την ιδιοκτησία σου.

Και ποιος θέλουν, άραγε, να πιστέψουμε πως είναι αυτός ο κίνδυνος? Μα φυσικά ο διπλανός μας, κάποιος που βρίσκεται στην ίδια θέση και στην ίδια μοίρα με μας, με όλους εμάς, τους σύγχρονους εργάτες και εργάτριες, που μετακινούμαστε καθημερινά σε αυτή την πόλη με τα ΜΜΜ. Έτσι λοιπόν, φωλιάζει πολύ εύκολα στη συνείδηση των υποτελών, ότι ακόμη και οι σταθμοί του μετρό πρέπει να θυμίζουν κατεχόμενη ζώνη: περισσότερες κάμερες, περισσότεροι σεκιουριτάδες, ένοπλοι μπάτσοι και πάει λέγοντας.

Η αλήθεια, πάντως είναι ότι δεν χρειάζεται να κάνει κανείς κάποια στατιστική μελέτη ή να ανατρέξει σε αστυνομικούς φακέλους για να κατανοήσει ότι στα μετρό δεν επικρατεί ένας υπέρμετρος κοινωνικός κανιβαλισμός, αρκεί να φέρει στην επιφάνεια του μυαλού του καθημερινά βιώματα και εμπειρίες.
Αυτό που χρειάζεται δεν είναι να βουλιάζουμε στην ανασφάλεια και τον ατομισμό αλλά κινήσεις και χειρονομίες χειραφέτησης και αλληλεγγύης.

...NOT YOUR BELONGINGS.